

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
 Y
 REDACCIÓ
 LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
 BARCELONA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.
 FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre. 6 rals.
 Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16 »
 Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

MEMORANDUM.

En lo dia dels Morts nos vè á la memoria 'l recort de aquell bon company, que mitj mes endarrera encare estranyiam entre 'ls nostres brassos.

L' inolvidable Llabería reberá avuy las llágrimas dels seus amichs. Cent coronas degudas á l' amiatat, al companyerisme y á la admiració, anirán á adornar son humil sepulcre, allá hont l' odi dels enemichs de la llibertat de conciencia l' han relegat, lluny de sa familia, separat dels seus, en lo siti inundo destinat als impenitents.

Aquestas coronas serán un tribut y al mateix temps una protesta; y en aquell siti abandonat y trist, ja que no cap altre, hi brillará avuy la religio consoladora y santa de l' amiatat.

Avuy recordém també al inolvidable Robert, que junt ab Llabería, colobará en *La Campana de Gracia*. ¡Pobre Robert! Per nosaltres encare es viu, lo veyém en sas obras.

Recordém á Clavé, l' inspirat músich poeta, l' honrat patriota, al qual sos admiradors ja l' hi han pagat un tribut, erigintli un panteon magnífich.

Recordem al héroe que llensá sa sang defençant la llibertat, al inolvidable Cabrinetty.

Recordem, en fi al infortunat Joarizti, mort en la flor de l' edat, després de consagrar una vida d'esforsos y sacrificis á la causa democrática.

Y sobre tots recordem y plorem á

¡TOMÁS PADRÓ!

No podem olvidar ni olvidarém jamay al distingit artista que ab lo séu talent ilustrá las planas de la *Campana de Gracia*.

En lo dia de avuy consagrat á sa memoria, ocupa la part més gran, la part més íntima del nostre cor, la part mateixa que hi ocupaba en vida.

Rebi 'l tribut de las nostras llágrimas, que durará mentres tinguem ulls per plorarlos.

UN CEMENTIRI IDEAL.

Lo poble tè la costum de celebrar la festa dels morts, després de haber celebrat la de Totsants.

No sè fins á quin punt está acertat el ferho aixís.

Totsants significa llevarse al dematí, anarla á corre un rato, deixarse caure més tart á ca 'n Justin, ó bè al Falcó, comprá un número, treure un plat de rostít y anarse 'l á menjar alegrement ab la familia, ab lo séu acompanyament de castanyas y panallets y remullantlo ab uns quants tragos d' aquell que 'ls ángels hi ballan.

La festa dels morts que se celebra despres d' haber dinat, significa anar á digerir l' extraordinari de Totsants, pasejantse pèls caminals del cementiri, amenisant aquesta digestió ab lo dolorós recort de un pare, de una esposa, de un germá ó de un amich que ja no existeixen.

Jo no concebeixo altre manera de anarsen al cementiri en un dia aixís, sino sent casat y no tenint á ningú més de la familia en lo camp de la quietut, á ningú més absolutament que 'l cos inanimat de una sogra, com las que solen corre.

Lo gendre que 's planta davant del ninxo de la sèva sogra y 's convens pèls séus propis ulls de que está tot tal com ván deixarho 'l dia del enterro, es 'l únich ser que tè rahó de visitar lo cementiri després del dinar de Totsants.

Son unas postres tan deliciosas com qualsevol altres: un panallet d' aquells que no vénen los adroguers, ni 'ls pastissers, ni 'ls confiters, un panallet que l' ánima se 'l menja y 'l cos s' hi engreixa, una delicia, en fi, que no més poden compéndrela lo qui tenen sogra.

Are, en quan als qui ván á plorar un pare, una esposa, un germá ó bé un amich, després d' haber dinat ab pau y ab alegría, no saben lo que 's pescan.

No hi ha res pitjor que entristirse ó disgustarse després de haber dinat, y fet y fet més valdria que 'l poble modifiqués en aixó la sèva costum, y que avants de fer Totsants, fés lo dia dels morts.

Aixís, al deixar lo cementiri per la taula y la castanyada y 'ls panallets y aquell vinet que 'ls ángels hi ballan, podria murmurar aquells coneguts versos:

«Derramemos una lágrima
 sobre la tumba de aquel
 que fué nuestro amigo y luego
 nos iremos á comer.»

Jo, per fortuna, soch com lo gendre, que tè la sogra al cementiri. Jo, com los homes més felissos, puch celebrar lo dia dels morts després de Totsants.

Quan acabo de dinar tranquilament, encench un puro, 'm tiro sobre un balancí, tanco la porta, y contemplant las espirals del fum del taba-

co, sense que 'l cos se cansi, l' imaginació corra, corra sensa trabas, dificultats ni obstacles, á través de un altre cementiri, lo cementiri interessant de la política.

Seguimlo y veurem.

Las parets son altas y severas, sense cap adorno, sense cap gala: la porta es ampla y oberta de bat á bat: lo porter es un home respectable y sério, que no fá més que girar amunt y avall un rellojje de arena, es lo temps que no emveille y que lo mateix se troba avuy que déu mil anys endarrera.

¡Quántas ideas, quántas ambicions, quántas deliris, sols ó acompanyats, entre plors ó entre riatllas no ha vist passar indiferent per aquella porta!

Y 'l cementiri, cubert de panteons aparatosos, de ninxos humils, ó de fossas més humils encare, ahont s' hi barrejan y confonen los restos dels que moren miserables, sensa deixar un sol recort de sa existencia, es un camp inmens, un mónstruo insaciable que devora y devorará sensa dir prou, mentres lo mon existeixi, ó 'ls homes se disputin son domini.

Deixém la part rancia, la part antigua d' aquest inmens cementiri, y aném á la part nova que 's la que més nos interesa.

En ella hi tenim amichs y coneguts; anémhi y potser hi trobarém lo ninxo de la sogra.

¿Qu' es aquest panteon que mes sembla la fatxada de un edifici que no un sepulcre, desobre 'l qual hi flota una bandera blanca?

Llegim la lápida:

«Volia una corona, y l' ha trobada de sempre viva.»

«No volia deixar la bandera blanca,

«y l' ha tinguda per mortalla.»

«Morí de una votació repentina.»

«14 de Octubre de 1877.»

R. I. P.

Entremitj de una esplanada sembrada de creus, hi ha un sepulcre suntuós, coronat per un' águila.

La lápida diu:

«Aquí hi jau lo dimoni del imperi

»y al séu entorn los mártirs de SEDAN;

»per mes que aquest dimoni surtir vulga

»devant de tantas creus no podrá may.»

Mes avall. Una tomba: la pedra está remoguda. Mirém-la; es vuida. ¡Una tomba vuida! ¿De qui será? Veyémho.

Tè una inscripció á dalt y una altra á baix, totas dugas concisas, eloqüents totas dugas.

La de dalt diu:—1793.

La d' abaix: RESURREXIT.

Consolémnos y dessitjemli una nova vida, bèn llarga y bèn felissa.

Endavant. Deturémnos frente á una ren-
glera de ninxos pobres, tristos, miserables.

En la cornisa hi campeja l' escut d' Espanya.
Ja 's coneix que son espanyols per l' aspecte
que presentan. Sense l' escut també 's cone-
xeria.

Veus' aquí las inscripcion que poden llegir-
shi, pintadas ab fum de estampa, com las mar-
cas que hi há en los bultos y caixas que 'l co-
mers transporta:

1.ª «Lo crèdit de l' Espanya jau aquí
sens un maravedí,
vingué portat á aquest etern desterro
duhent poch capellans en son enterro.»

2.ª Dessota de una cassola
hi jau un mestre d' escola.

3.ª Descansa aquí un progressero
veterano escarransit,
morí 'l pobre, de un enffí
la nit de Sant Baldomero.

4.ª Enganxadas en forma de estisoras
descansen aquí dins,
y fins mortas dels cándits fan bossins
la fé y la lealtat conservadoras.

5.ª Jau dintre d' aquest ninxo un trist cadávre,
una momia mes vella que Noé,
ab sanch del poble eternamet visqué,
y euan fou prou madur caygué del abre.

6.ª Tant impregnat se troba de verí
lo qui jau aquí dins, que verí sua,
y es un verí que fins l' embá traspúa,
passa de llarch, mortal, es un carlí.

7.ª Aquest contribuyent atribulat
pagá contribucions tant sense mida,
que no tenint ni un xavo foradat
al últim vá pagarlas.... ab la vida

8.ª La carcanada d' Espanya
sense earn y sense pell,
jau enterrada aquí dintre
per *seculorum amen*.

Tant escurada l' han duta,
que ni 'ls cuchs hi han volgut res...
Si ets conservador respéctala,
déixala per mort de Déu.

* *

Cent altres podriam citar-ne; pero 'ns allarga-
gariam massa.

Fins ne veuriem un d' obert ¿á quí esperarà?
A mí ó algú de vostés? ¿Qui sab! No 'ns hi tran-
quém lo cap; que encare que no vulguésem, no
faltaría tal vegada qui 'ns el trencaria, sense
compassió ni misericordia.

Precisament aquest qu' está esperant, estava
al costat de un altre molt original y curiós, que
devia ser de alguna persona molt estimada,
puig las lletres apareixían tapadas per un sens-
número de coronas.

Al oido l' hi sembla sentir soroll; alguna cosa
que 's mou, que 's belluga, que truca suaument.
¿Será veritat que hi ha morts que ressucitan?
¿Será una ilusió, un engany dels sentits?

¡Respectém als morts! ¡Compadesquem als
vius!

Las professons tornan á entrar del lloch ahont
han surtit, y tornan á surtir del lloch ahont en-
tran; aquesta es la ley eterna de l' humanitat,
de l' historia, de la naturalesa. ¿Será també la
ley eterna de la política?

Gronxémnos, gronxémnos poch á poch, ab
cuidado, que 'l balanç no se 'ns girés y 'ns
rompessim alguna cosa. Lo puro s' acaba, llen-
sémlo, que si continuavam contemplant los es-
pirals del fum, tal vegada 'ns cremariam.

P. K.

Segona part de la qüestió Calderon-Collantes,
de que parlavam en lo número passat.

Després de la fregada d' orelles de 'n Cánovas
y del esbalot de la premsa ministerial,
contra un ministre qu' en lo seno de una co-
missió prén acorts contraris á l' esperit general
del ministeri, la comissió torna á reunir-se, y en
Calderon Collantes torna á sostenir las matei-
xas idees en contra de la tolerancia de cultos.

Tothom s' ha quedat ab un pam de boca
oberta, y 'l mateix Calderon Collantes no la
tanca més, sinó per rosegat lo turró que 's
menja al costat de 'n Cánovas.

Dihen que lo de Cuba s' acaba, en cambi jo
crech que á la bóta del ministeri l' hi van ca-
yent los círculs.

Ja veurém qui l' adoba.

Lo rey de Portugal ha fet una traducció del
Hamlet de Schaskpeare.

Al judicar aquesta traducció un periódich de
aquell país fá notar qu' es molt dolenta, y es-
criu las següents paraulas: «Aixó no es llibertat
de traducció; aixó es demagogia, ja que no un
abús d' ignorancia.»

Un periódich espanyol esclama: «Aquestas
cosas me han deixat aterrat. Veritat es que en
lo país ahont tals atrocitats se permeten, los
fondos públichs s' están cotisant á 50'80.»

EPITAFI.

Lo sabi ajuntament de Barcelona
descansa joh caminant! descansa aquí.
De una sessió sortint acalorada
un aire 'l va rependre, y va morir.
¡Prega per ell y olvídal! A las foscas
va administrar las cosas del comú;
y á las foscas avuy se desfá á trossos
consumit pèls enredos dels consums.

Després de la derrota que ha suferit lo govern
francés, los ministres continúan dalt del cande-
lero, y 'l Mariscal en lo seu lloch com si res no
hagues estat.

Hi ha polítichs que son com lo soldat rus
del quènto, que l' hi clavavan un tiro, y 's que-
dava dret com si tal cosa. Era nessesari, ade-
més del tiro donarli una empena.

Lo govern francès lo tiro ja l' ha rebut; l' em-
pena vindrá aixís que s' obri la Cámara.

D. Mannel Girona ha publicat un folleto.

Se titula *Memorandum, nueve meses de Acal-*
de l.º de Barcelona.

Hem de declarar que á pesar de que després
d' aquets nou mesos d' embrás, lo part va ser
un abort, l' arcalde actual ha fet tornar bó al
Sr. Girona.

Al cap-de-vall D. Manel bè ó malament to-
cava 'l violí, y D. Albert no fá mes que tocar
lo violon.

A Santiago de Galicia, segons explica un pe-
riódich, hi havia una monja física, que des-
pres de apurar tots los remeys, al últim se va
curar ¿com dirian?

¿Anant á trová en Suñer y Capdevila?

No, senyors, untantse 'l pit ab oli de la llan-
tia del Santíssim.

Ja fa bé 'l conde de Toreno pujant los drets
de matrícula.

Al cap-de-vall los metjes no serveixen mes
que per agravar als infelissos.

Jo fins tancaria las Universitats. Ab oli de la
llantia del Santíssim y unas mitjas del Papa,
n' hi ha prou y massa per combatre totas las
malalties.

Y á proposit, los que creuen que 'l govern
de 'n Cánovas está malaltot, ¿ja han pensat ab
que pot disposar de uns remeys tan eficassos?

Mirin que si en Cánovas s' hi empenya, es
capás de alcansar del Papa, lo que vulga.

No dich unas mitjas, sino fins, si vol, una se-
marreta y tot.

Després de la derrota que vá experimentar lo
govern francès en las eleccions, ván concentra-
se á París 30 batallons de línea.

En Mac-Mahon tè uns acudits mol eloqüents.
Are no més falta que dongui la vèu de fuego,
y que 'ls chassapots se 'n vajin tots per la culata.

A Fransa, per evitar que puji un ministeri
republicá y que al govern d' are la nova As-
samblea li donga una sumanta que 'l desencua-
dorni, tractan de constituir un *gabinet de ne-*
gocis.

Un *gabinet* que no punxi ni talli.

Es inútil. Lo govern conservador está en ca-
pella.

Y si busca un *gabinet* aixís, encare patirá més.

Una idea.

Ja fa temps que 'l cementiri de Barcelona es
plé, y no obstant ja pot morir tot Barcelona,
per tothom hi ha puesto.

Alguns periódichs cridan contra la Junta, aleg-
gant que la salut de la ciutat se perjudica ab un
apilotament de cadáveres com lo que hi ha en-
tremitj del Poble nou.

La Junta no 's dona per aludida; quan no 'n
té prou ab cinch pisos de ninxos, n' aixeca sis,
set, vuit, etcétera, que si no hi ha puesto per
terra, ja hi ha espay en l' ayre.

La Junta del Cementiri podria anar aixecant
pisos de ninxos fins arribar al cel; fent lo que
no van saber fer á Babilonia ab la famosa torre.
Com mes gent morís empestada, mes féyna y
més ganga.

Llavors podria destinar los últims pisos per
aquells cristians que moren deixant per missas,
absoltas y sufragis tota la seva fortuna.

Aixis los recompensaria enviatlos al cel en
cos y ánima.

Los alumnos del *Centro catòlich* de Reus, dias
endarrera van fer cops de pedra ab los de l' es-
cola evangélica de aquella ciutat.

¡Emuls de Sant Esteve! Ab arguments d' aquest
calibre es com la religió prospera!

Avant donchs y al anar á l' iglesia no 'us des-
cuidéu de portar á la butxaca la fóna y 'ls ro-
saris.

¡CASTANYAS!

Com que hi ha un grapat de gent
que en aquesta gran diada
no segueixen l' us corrent,
y no fan la castanyada;
perque 's puguin divertir,
ab bonas ó malas manyas,
are 'ls vaig á repartir

¡castanyas!

A la noya rampelluda
que sembla un ángel piat,
y te més lletra menuda
que un escribent afamat:
que no vol dir eap mentida,
y 'ns clava cada patranya
que casi passa de mida, ...

¡castanyas!

Al jovenet presumit
sense carrera ni ofici,
que no fa res, dia y nit
encenagat en lo vici;
que l' hi agrada passejá,
que gasta molt y no guanya
y ningú sap com s' ho fa, ...

¡castanyas!

A n' á la dona casada
que disgusta al seu marit,
qu' es peresosa y deixada,
y que ni sap plegá 'l lit;
que menja, beu y enrahona,
y luego al marit enganya
dihentli que no está bona, ...

¡castanyas!

Al opulent fabricant
que pretent sé un petit rey,
y, ab l' orgull de l' ignorant
vol dictá á tot' hom la ley;
que sembla un inquisidó,
y mentres que al pobre esanya,
ell gasta sens tó ni só, ...

¡castanyas!

A n' á l' arcalde primer
d' un poble com Barcelona,
que dia que projecta fer
una festa digna y bona;
y fa una festa major,
que en un poble de montanya
la fan casi bé millor, ...

¡castanyas!

Al catòlich marejal
que va fer l' última guerra,
semblant per tot arréu mal,
y assolant aquesta terra;

¡LO SIGLE MARXA!

que va demaná l' indúlt
acabada la campanya,
y are cobra y fa 'l gandul,.....
|castanyal

A n' al flamant diputat
que no més sap dir no y sí,
y que sempre que ha votat
ha preguntat:—¿qué haig de dí?
que no serveix en cap puesto,
y tota la seva hasanya
es xupár del presupuesto,.....
|castanyal

Y á n' aquet govern que 'ns mana,
y 'ns tracta 'l mateix que góssos
sino que 'ns fa passá gana,
y vol qu' ensenyem los ossos;
en pago del gran favor
que está fent á nostra Espanya,
l' hi regalo de bon cor.....
|castanyal

C. GUMÁ.

Al saber los resultats de las elecciones de Fransa, un conservador espanyol s' estirava la barba.

Un demócrata l' hi deya:
—Ja fá bè de recordarse de la barba D. Xim-
plici: ja 'u diu lo ditxo ¿no sab? Quan vejis la
barba del téu vehí cremar.....

EPITAFIS.

A un carboner.

Lo carbo que jó venia
ja bèn clá 'us feya comprendre
que cremat, cendra seria,
de cremarme jo ab la tia,
vaig morí y també soch cendra.

C. GALCERAN.

A un elector.

Aquí jau un elector
que vá votar 'l any passat,
lo vá matá un refredat
y fá catorz' anys que 'es mort.

M. C.

A un pelegrí.

A un cambi d' ayres y una incontinen-
cia que anant á Roma vá cometre aqueix
deu la mort. Digas com se requereix:
«Ell vá aná á Roma per la penitencia»

P. J.

En lo cementiri:
Un jóve després de llegir un sens fí de lápi-
das, esclama:
—¿Quina familia més numerosa y més des-
graciada!
—¿Quina? l' hi pregunta un company.
—Home la familia d' aquest tal R I P. De ca-
da cent nixos, n' hi ha 80 d' ella.

Després de haver conegut los resultats de las
elecciones francesas, l' *Época* de Madrid diu que
'l sufragi universal es un estat *bárbaro*.
Es equivocat: no es *bárbaro* sino *barber*.
Y la proba está en que sab afeytar tant bè
als consarvadors, que may més treuran pel.

Llegeixo en un periodich de Madrid las se-
güents ratllas:
«Segons diu un periódich de Cádiz, un indi-
viduo que duya sotana, va acostarse á una hora
molt adelantada á la muralla del Bonete, y al
donarli 'l *quien vive* 'l carrabiné qu' estava de
punt, vá tirar un bulto al mar.»
«Aquest bulto va resultar ser una criatura
que acababa de neixe y encara vivia.»
¿Qué tal, era contrabando? ¡Ja l' arreglaria
jo al carrabiner que vá doná 'l *quien vive*!
¡Qui sab! Potser 'l individuo de la sotana,
trobant las iglesias tancadas, anava á batejar á
la criatureta, ab l' aygua del mar. Escoltin,
se fan tantas cosas per salvar una animeta!

A casa de un quinquillaire.
—Quan aquesta petaca? pregunta un jove.
—Se 'n fará déu pessetas, es de pell de Russia.
—¿M' ho garanteix?
—Y tant si l' hi garanteixo que me l' han en-

viada de Constantinopla: es feta de la pell de un
cossaco, puch ensenyarli la factura.

Observació de un curiós.
Desde que 'l joch es tant perseguit s' ha no-
tat que 'ls jugadors d' ofici, en lloch de las ca-
denas y leontinas d' or que avants lluhian, las
portan negras de vidrets y tot lo més d' assa-
batje.
Com que van tots minsos per la Rambla, 'l
curiós no ha pogut averiguar si 'l cambi de ca-
denas era per causa de dol, ó per haber dut las
d' or á la caixa de préstams.

Diuhen que 'l govern ja no pensa protegir la
candidatura d' en Posada Herrera per la presi-
dencia del Congrés.
Lo govern patrocinará al Sr. Ayala.
No l' Ayala aquell dels consums, sino l' autor
dél *Tanto por ciento*.
Faig aquesta advertencia psrque en temps de
conservadors, tot es possible.

Ja s' han acabat las oposicions á la plassa de
organista de la Catedral.
Per ferne 's necesitava ser capellá, van anarn'
hi dos, y 'l jurat vá declarar que cap d' ells ser-
via.
Pero 'l cabildo que no vol quedarse ab l' or-
ga parada, vá volerne un dels dos, servís ó no
servís, y ben garballadeta la cosa, vá resultar
elegit lo capellá que patrocinaba *El Correo Ca-
talan*:
Recomaném que 's giri una visita als canons
de l'orga de la Catedral; no fos cas que algun
dia 'n sortis una descarga. Al veure l' interés
del diari carlí, que volen que 'ls diga!

El *Siglo futuro*:
«L' espectacle electoral que ha presentat Pa-
rís, fá caure las alas del cor.»
Amigo, si cauhen, cullirlas.
La llástima es que quedan plumadas, y no hi
há mes remey que arrastrarse com los cargols.

A Pedrell un subjecte vá donar una punyala-
da á un altre, y 'l rector vá negarse á enterrar
lo cadáver, alegant que havia mort sense sa-
graments.
Si volen que 'ls enterrin jo 'ls donarè un con-
sell, vagin sempre, sempre ab una arruga al
vestit. D' aquest modo encare que morin de
desgracia, ja que no un capella haurán tingut
un frare á sobre.

Lo bisbe de Málaga ha excomunicat á l' autor
de un article publicat en la *Revista de Andalu-
cia*.
¡Desgraciát autor!
Nosaltres creyém que darrera de una exco-
munió com aquesta, 'l pobre fins perderá la
gana.

Durant aquests últims dias 'ls diaris han pu-
blicat una série de remitits de dos germans que
al rompre una societat que tenian formada, han
participat al públich que l'un hi tenia las má-
quinas y 'l capital y l' altre la direcció y l' in-
teligencia.
Los dos germans se diuhen Sabata d' apellido.
Un lector deya:—Aixó no marxará. ¿Com
volen que vaji la societat ab un parell de *saba-
tas despariadas*?

Un periódich estranger ha publicat una cari-
catura que tè mes bona sombra que un discurs
de 'n Romero Robledo.
Representa un rus y un turch davant de una
taula plena de papers. Tots dos son mancos á
consequencia de la guerra, y un d' ells es-
clama:
—Vamos á veure com nos ho farem per fir-
mar la pau.

Un jove esperava l' arribada de Cuba de la
seva esposa, ab la cual si hi havia casat per me-
di de poders.
Un amich séu l' hi digué:
—Ditxós tú!
—Perqué!
—Perque mentres nosaltres fumarém d' es-
tanch, tú fumarás sempre de l' Habana.

TRENCA-CLOSCAS.

La Estrella 'm dona calés.
Formar lo títol de una zarzuela catalana.

ANGELETA.

SINONIMIA.

Un tot vaig coneixe ahir
que per cassá un bonich tot
se vá fé un tot al clatell:
no 'l puch veure, massa poch.
QUELQUISETG.

TORTURA-CEREBRAL.

—¿Qué tal Joanet?
—Molt bè, y tú Roseta?
—¿Que no 'm donas la má?
—No, la novia no 'u vol.
—¿Es gelosa potser?
—Una miqueta.
—¿Qui es?
—Una..... Home, rumihau, entre tú y jo ho hem dit
are mateix.

TONET TARRAGONÍ.

ANAGRAMA.

A la *hu* jo anava á dos
sols per la tres que m' ha quart.
Ja 'u veus no més que cinch lletras
y un *quint* de tots t' hi donat.
NOY DE 'N BROQUIL.

I.

Una *hu-dos* vá regalar
un xicot á sa estimada
y com qu' era desfullada
es clar, la vá rehusar.
Tres-dos á n' ell vá causar
véurela fer semblant obra.
Molts lo tot portan á sobre
y 's passa com las farinas.
Lector, si no l' endavinas
de talent ets á fé pobre.

GUARD Y OLA.

II.

Porta 'l militar *primera*
ab orgull perque hi fá 'l cop:
dú lo barco *dos-tercera*
y m' agrada menjar tot.

MORATILLA.

ENDA VINALLA.

De lo que compro y lo que 'm dona vida
estich compost. Ja véus si aixó es estrany.
Jo tot lo dia estich crida que crida,
y encare que m' envian molts á dida,
jo, comprant y venent passo tot l' any.

TIROLIT.

LOGOGRIFO ARITMÉTICH.

1. ^a	1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona.
2. ^a	» »
3. ^a	» »
4. ^a	» »
5. ^a	» »
6. ^a	» »
7. ^a	» »
8. ^a	» »
9. ^a	» »

UN MOYANÉS.

GEROGLÍFICH.

MISS SPELTERINI.